

"MORGEN"

Een monoloog voor een vrouw

Harrie Hageman Amsterdam 1995

"Morgen" is een uitgave van Stichting Wereld Premieres Amsterdam.

Alles van deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Niets van deze uitgave mag worden openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Zingt mee met "Go West" van de Pet Shop Boys

Ik ben verliefd.

Ik volgde mijn verlangen.

En ik zag hem.

Ik sloot mijn ogen.

En ik was het.

Ik ben verliefd.

Zwart, lang, krullend, bruine ogen.

Langzame gang en soepele beweging.

Hij was het.

Ik ben verliefd.

Liever hield ik het voor me.

Zo pril en intiem.

Maar.

Ik kan het niet laten.

Wil de wereld laten weten dat ik gelukkig gevangen ben.

Het geluk beheerst mij.

Wat zou ik me meer wensen.

Ik hoef en wil dat niet weten.

Ik wil gewoon dat dit het grootste geluk is.

Ik wil op de top van mijn genot zijn.

Een groter geluk zou ik verwensen.

Groter geluk zou ik vernietigen.

Ook dat van een ander.

Eventueel vernietig ik daarbij die ander.

Geluk van 'n ander relativeert het mijne.

Dat sta ik niet toe.

Ik mág dat niet toestaan.

U zult dat onderschrijven.

U zult niet tolereren dat mijn geluk wordt overschaduwd door een groter geluk.

U bent hier niet gekomen om mijn ondergang te aanschouwen.

U bent gekomen om verrijkt naar huis te gaan, een positief drama te aanschouwen.

U wilt thuis tegen uw vrienden kunnen zeggen, ik heb genoten.

U zult niet genieten van mijn ondergang.

U zou het verdriet dat mij zou worden aangedaan ongedaan willen maken.

Helaas dat kan niet.

Dit is drama.

Hier heb ik het voor het zeggen.

U mag luisteren.
U moet met mij delen.
Daarom waakt u over mijn geluk.
Geen ander motief is uw leidraad dan uw eigen genoeg.
Ik accepteer dat.
Dat zal ik.
Want ik ben verliefd.
Verliefdheid maakt tolerant.
Ik tolereer u.
U heeft betaald.
Bent u wel eens verliefd geweest.
Heeft u zich weleens verloren weleens laten gaan.
Of was u bij de les, bewust van wat er gaande was.
Had u alles in de hand.
Geen groter vreugde dan je later realiseren dat je verstand even op was,
dat je dreef op louter genoeg en genot.
Het wilde plezier.
Het geen controle hebben over onstuitbare niet te temmen onmogelijk te
hanteren maar voedende driften.
Bijna uitgestorven maar nog net gered door het laatste restje verlangen
naar het onduidbare.
Nostalgie.
Hij kende mij niet.
Ik hem niet.
Deze god.
Godheid.
Deze vlam.
Dit heiligdom.
Deze "owee degene die hem durft raken".
Ik jaloers?
Tot op het bot.
Mijn jaloezie is sterker dan mijn liefde.
Voor het eerst laat ik mijn nagels groeien.
Heb twee pakken rijst gekocht.
Zilvervlies.
Nog harder.
Vanaf morgen ga ik, net als de Janners vroeger, met mijn nagels in de
rijst slaan.
Dat maakt ze sterk als ijzervijlen.

Ik zal een vast ritme ontwikkelen, een marstempo, een strijdvaardig ritme waarin ik met mijn tien vingernagels in de rijst kan dringen als in de buikholte van mijn rivale.

Want hij is mijn.

Niemand zal zich tussen hem en mij schuiven.

Zij die vroeger tussen hem en mij stonden maken mij misselijk.

Die gedachte geeft een opwinding die tegengesteld gelijk is aan het moment voorafgaand aan een flauwte, dat moment van absoluteerheid, van niet te beïnvloeden almacht, een staat van zijn die alleen een meegaan tolereert.

Totale overgave.

Sinds ik hem ken, ken ik de vreugde van de overgave, de totale overgave.

Je laten drijven op je vertrouwen.

'n Vertrouwen in de ander wat tevens een hemels vertrouwen in jezelf oproept.

Dames en heren komt zien, een vrouw in totale overgave, in trance gewikkeld in een strijd met haar eigen verlangen.

Mannen zijn daar gek op, ik weet het.

Schaam u niet, ik wist dat al.

Het bewijst dat u gezond en normaal bent.

Hoewel niets zo boring als een normale man, zo saai, zo niet opwindend, zo weinig om je druk, om je kwaad over te maken.

Geef mij maar een stouterik die ik dagelijks billekoek moet geven.

Heerlijk.

Ben ik dol op.

Gewóón hoor, met gewone kleren.

Geen zwart leer.

Mag.

Als ik maar niet hoef.

Ik heb genoeg aan een blootje gezond.

Ik ga daar over ophouden, bepaalde zaken nemen geen keer, gaan niemand wat aan, ik heb genoeg verteld.

Het zou u maar op verkeerde gedachten brengen.

Dat ik me nergens anders mee bezig houd.

Of zo.

Iets anders.

Even denken.

Werkelijk, het is niet gemakkelijk om hier over zaken te praten die u niets aangaan en juist daarom wilt horen.

Overigens is het voor mij nogal simpel om hier maar wat weg te lullen.

U denkt immers dat alles wat ik hier te berde breng van literaire waarde is, nietwaar?

U laat zich toch maar al te graag misleiden?

Behalve natuurlijk hij die meent dat ie altijd de logica moet ontkennen om kritisch te blijven, uitgezonderd dan de keren dat ie meent een logica te ontdekken daar waar juist helemaal geen sprake is van logica.

Hoort u?

"Logica".

Ooit een onpasselijker woord gehoord?

Kent u een saaier woord dan logica?

Zeg het.

Nu.

Ik ken het equivalent: "Consequent", is er een dokter in de zaal.

Vroeger hield ik veel van mijn moeder, maar sinds ze dood is ben ik behoorlijk aan het afkicken.

Vroeger, had ik een cavia, zoals alle meisjes van de straat.

Alleen de mijne was kortharig.

Ik had de meest bijzondere cavia van de buurt.

Wat heb ik een bezoek gehad van kinderen die allemaal mijn bijzondere cavia wilden bekijken.

En wat werd ik daar moe van.

Al die vragen.

"Hoe komt het dat hij," terwijl het een zij was, "kortharig is."

Hoe moest ik dat weten.

Ik was uitsluitend bezig met de vraag: "Hoe kom ik aan een langharige".

Uiteindelijk heb ik mijn cavia verkocht als een uitzonderlijk en zelden voorkomend exemplaar in het caviaras.

Daar kon ik dan weer vijf langharigen voor kopen die binnen een jaar tot een complete handel in cavias leidden.

De een begint met een krantenwijk, ik met een cavia.

Helaas het leidde niet tot hetzelfde vermogen.

Mijn ideaal, mijn romantiek.

Ik dacht altijd, "Vind ik er geen, ik koop er een".

Zo bang was ik er geen tegen te komen.

Zo was ik gefixeerd op het vinden van mijn man.

Géld zou mijn solution zijn.

Geld zou uw god vervangen.

Uw god, mijn geld, ieder het zijne en allen gelukkig.

Mijn ideaal, mijn romantiek.

Eventueel zou ik úw god kopen.

Ik wist hoe, en had het er voor over
Niet tien karrevrachten mismoediging konden mij keren, rotsvast in mijn
vertrouwen mij te kunnen aanvullen met dat deel wat ik nog miste.
Mijn man, mijn droom, mijn god, mijn helft die ik moest ontberen.
Vervuld van de wetenschap dat niets en niemand mij kon stoppen, stortte
ik me met mijn totale wil richting het door mij gestelde doel.
En zie.
Ik ben verliefd.
Voor niets.
Geen cent heeft het me gekost.
God en geld speelt geen rol.
Ik ben verliefd.
Ik ben hem.
Omhels hem.
Kijk naar hem en kijk náár hem.
Hem geef ik mij.
Geef mij weg.
Hem die de enige is
Die enig is.
Ik kus hem.
En bedrijf de liefde.
Stil en in stilte.
Met niets om mij heen doe ik de liefde met hem die mij lief is als enige.
Ik hoef hem niet te zien om te geloven.
Sluit mijn ogen
Bied mij aan.
Blind vertrouwen.
Vertrouwen zoals het zien van de zon met je ogen dicht, dwingend
aanwezig, onherroepelijk en niet te ontkennen.
Hem bied ik met liefde mijn warmte.
Mijn zachtheid.
Mijn geborgte.
Mijn kut.
Laat hem binnen zonder kloppen.
Zuig hem binnen als 'n stormwind.
Ik ontman hem.
Om daarna weer en meer en weer te kunnen ontmannen in onbegrensd
verlangen.
Korte telkens weerkerende momenten leen ik zijn mannelijkheid, troon ik
boven dat leeft.

In euforie draag ik mijn dubbelgeslacht, voel mij boven de partijen.
Om dan mijn trots weer te delen, gezamenlijk af te dalen, ingekeerd en
gesloten voor buiten.
Ik was bij de dokter.
Geheel in stijl zat zij achter haar bureau haar hand uit te steken.
Ik pakte haar, kneep er in en zei mijn naam.
"Wat kan ik voor je doen".
Ik zei haar hier pijn te hebben terwijl ik dacht hoe heet je ook al weer.
Zij: "Hoe lang al".
Ik: "'n Dag of veertien".
Zij: "De hele dag?"
Ik: "En nacht hoe was uw naam ook weer".
Zij zei haar naam.
"Oh ja dat is waar" zei ik.
Zij: "Wat vroeg ik net ik ben het vergeten".
Ik: "De hele dag?"
Zij: "Oh ja en de hele nacht?"
"Ja." Zei ik en dacht ze is vast niet getrouwd.
"Is het ernstig?". Vroeg zij.
Ik zei "Ja" en dacht wat denk je, dat ik naar jou toe kom voor wat flauwe
kul.
JIJ HEBT GEEN MAN.
"Kleed je maar uit."
Daar gaan we weer, net aangekleed, mag ik weer alles uittrekken.
"Alles?" vroeg ik.
"Je mag je sokken en onderbroek aanhouden."
Dat maakte me gelukkig
Ik droeg mijn mooiste slip.
En die sokken, die droeg ik niet.
Het aan mogen houden van je sokken heeft te maken met mensen die
zich moeilijk kunnen bukken zoals ouderlingen en rugpatienten.
Waarom, vraag je je af, laten ze dan ook niet gewoon die schoenen?
Kan niet.
Je zou je broek niet uitkrijgen.
En met je broek op je enkels de praktijkkamer binnenschuifelen staat niet.
En je zou onderuitgaan.
Is me overkomen toen ik op het toilet zat en de telefoon ging.
Languit op de grond kermend van de pijn met een telefoon die blijft
roepen.

Toen ik me had uitgetkleed en op blote voeten naar haar toe liep zei ik: "Ik heb geen sokken."

Ik zag haar denken dat zij dat ook wel zag, ze deed alsof ze me niet begreep, pakte me met beide handen vast en betastte me op een manier die ik zelfs mijn nieuwe lief niet toesta.

Ik kon mijn lach niet binnen houden waardoor ik in een onbedaar-lijke stuip terecht kwam.

"Ik kan niet tegen kietelen." loog ik.

Vroeger ondernam mijn jongste zusje regelmatig wanhopige pogingen mij met kietelen aan het lachen te krijgen, waardoor ik ten lange leste, van de weersomstuit, toch vreselijk moest lachen.

Zij dacht dan succes te hebben, wat ze uiteindelijk ook wel kreeg, maar niet door dát wat ze dacht.

Nu lachte ik alleen om de onhandige wijze waarop ze mij vasthield.

"Blaas eens." zei ze.

Ik blies.

"Sorry, op je hand."

Ik blies op mijn hand..

"Een breuk."

"Een wat?"

"Een liesbreuk."

"Hoe kan ik nu."

"Kan voorkomen."

"Wat is er dan gebroken?"

"Het peritoneum, je buikvlies."

"Mijn peritoneumbuikvlies gebroken?"

"Gescheurd."

"Och alle mensen." zei ik, en dacht aan mijn gescheurde buik waar langzaam mijn dertig meterige darm uitgleed.

"Bent u dat wel eens eerder tegengekomen?" vroeg ik.

Ze gaf geen antwoord.

Is hier een dokter aanwezig?

Vertelt u mij eens, is een breuk in het peritoneum een veel voorkomend gebeuren?

Ja, zegt u en daarmee denkt u mij tevreden te stellen?

Hoeveel procent sterft aan zo'n breuk?

Precies.

Dat weet u niet en dat is wat ik bedoel.

Mag men, in dit geval een dokter, een mens plotseling confronteren met een mogelijk vroegtijdige dood?

U, zegt u mij dat eens.

U bent geen dokter?

En daarmee denkt u deze vraag te kunnen ontlopen?

U schuift uw verantwoordelijkheid als mens voor een ander mens, in de schoenen van uw dokter.

Het is goed schuilen achter dokters rug.

Te goedkoop.

Zo snel komt u niet van me af.

"Dokter" zei ik "Ik ben verliefd".

"Zo" zei de dokter, "Dat is fijn".

"Zou het daardoor kunnen komen?"

Je weet tenslotte nooit wat al die spanning met je peritoneum doet.

Dokter zei dat dat niet kon, dat zo'n scheur, breuk zei ze eigenlijk, ontstond door andere spanning dan liefdesgeluk.

Ja, echt, "liefdesgeluk", zei ze.

Heb ik gelijk of niet, GÉÉN MAN.

"Liefdesgeluk", ik ben geen doktersromannetje.

"Mijn "liefdesgeluk" druipt door mijn peritoneum naar buiten en geeft zodoende een indringende maar zalige pijn?"

Ja ja, zo zit dat niet in elkaar, daarvoor zou dat geluk iets meer naar rechtsonder verplaatst moeten zijn, dan zou het druppen me in opperste gelukzaligheid brengen, een extase die door zijn opstijgende kracht me een tijdelijke duizeligheid zou bezorgen.

Ik besloot haar hier niets van te vertellen, ze zou het toch niet begrijpen.

Ik vond het wel zielig voor haar, zoveel gestudeerd en nog geen man.

Liefdesgeluk.

Toch lijkt het me prettiger daar aan te sterven dan aan een scheur in je peritoneum.

Volgende week, bezoek ik een specialist in mijn probleem.

Ook hem zal ik vertellen dat ik verliefd ben.

Hij moet kunnen inschatten of mijn scheur daar mee te maken heeft.

Hoewel.

Maar ik heb nog een romantisch beeld van de dokter, bovendien ga ik naar een specialist, een dokter in het kwadraat en daar mag je ook weer wat meer van verwachten

Verwachten, ik haat het.

Verwachtingen verdringen de werkelijkheid.

Het is net zoiets als het hebben van een ideologie.

Het maakt je zo stram in de benen.

Men zegt dat een ideologie de brandstof is waarop onze maatschappij voortbeweegt, verandert, consolideert en soms explodeert.

Men zegt dat een ideologie de kleur van ons bestaan bepaalt en dat jouw affiniteit daarmee wordt bepaald door jouw graad van kleurenblindheid.

Men zegt en men zegt alsof het allemaal niks kost.

Het kost mij mijn gezondheid, diarree krijg ik er van.

Bezocht u wel eens een specialist?

Ze zingt: "Olé sio barané, rasa sayang sayangé, tanah ambon sudah jauhé, olé sio sio eh"

We zijn een mistroostig volkje.

En het mooiste stukje daaruit is van mij.

Ik ben verliefd op de mooiste man die tussen u en mij rondloopt.

Een uniek ondeelbaar en aan ons verleden onschuldig mens.

Mijn trots, waarover ik u alleen vertel dat hij mijn is, meer niet.

Vertrouwen doe ik niemand, voor je het weet heb je duizenden medeminnaars, allen geil als boter om mijn lief blind in te palmen.

Forget it fellatio.

Hij is mijn kolonie en ik zijn uitvreter, wij mogen elkaar gelegaliseerd uitteren.

Wij mogen zwelgen, met vette lippen en een natte broek.

Wazig mogen wij de wereld in kijken om niet te hoeven zien.

Ons verzuipen in de extase van een voortdurende ejaculatie.

Onze gelukzaligheid uitdragen door een constante uitdrukking van verrukking op ons gezicht die helse jaloeziën oproept.

Hoe komt u klaar?

Ik roep zachtjes en langgerekt: "Mama".

Mooi?

Mijn vriend hoor ik nooit, hij knijpt zijn lippen en ogen dicht op elkaar alsof hij al vijf minuten bezig is zijn adem in te houden.

Ik heb maar één keer een man horen klaarkomen.

Hij briede als een paard: "Heel hard blazen met je lippen losjes op elkaar."

Voor de rest was het stilte met de mannen.

Ik heb 'n keer een vriendin van me gehoord in een one night stand, één lange kreet die in volume steeds toenam, "Aaaaaah", heel opwindend.

Een jaar of wat geleden sprak ik met een aantal vriendinnen, twee van de zes zeiden acoustisch klaar te komen, bij de rest bleef het bij wat binnensmonds gerommel.

Maar allen beschouwden het orgasme als een van de meest begeerlijke momenten en ook allemaal vonden ze het opmerkelijk dat die mannen zo

afschuwelijk hun best deden dat uitbundige gevoel te onderdrukken, alsof ze niet mochten.

Een van hen vertelde dat ze juist op die momenten helemaal gek werd op haar man omdat ie dan zo hulpeloos en kwetsbaar leek, wat de anderen, vreemd genoeg alleen met een hoofdbeweging en begrijpend gehum, beaamden.

Vrouwen onder elkaar, gesprekjes en geroddel tot in de intiemste details, kleine zenuwtrekjes rond de mondhoeken en ogen die twijfelen tussen knippen en knipogen, zo ken ik vrouwen wanneer ze het over mannen hebben.

Een natte kruizen tafelronde.

Ik heb daar geen last van, ik ben nat geboren en zal dat altijd blijven, voor mij geen onderscheid tussen het ene en het andere moment, ik breng mijn leven door in een aanhoudend extatisch welbevinden.

Ik ben een vrouw die afwijkt, een bewustzijn dat me dikwijls pleziert maar ook ongelukkige momenten bezorgt, tijden waarin ik graag zou zijn als anderen, dom en zorgeloos, zonder de constante angst voor het bestaan, die levenslange strijd tussen gevoel en weldenkend mens zijn. Een zinloze strijd in een zinloos leven dat van geen andere betekenis is dan een paar kuub mest achter te laten waarop het volgende leven kan gedijen

Dit noemt men evolutie, die evolutie die als lood in onze genen gegoten zit.

Voortdurend zijn we bezig achter onze genen aan te lopen, steeds te laat om ons op tijd te realiseren dat het onherroepelijk is welke plaats we binnen de evolutie innemen.

Zinloos dus om over de zin van het leven te spreken.

Het is beter te spreken over de onzin van het leven.

Mijn devies luidt: "Laat geen nerf ongebruikt, doe alsof het om een dure tube tandpasta gaat, pers alles eruit"

Maar denk erom hier niet weer 'n nieuwe levensopdracht van te maken, paalen voor de zwijnen.

Het leven is verradelijk, het vormt een valkuil voor zichzelf.

Zowaar een negatief perpetuum mobile, een zijn staart opvretende slang, een potlood waaraan een gom zit vastgekit die direct uitveegt wat net werd geschreven.

Zin heeft alleen het spreken over het dagelijks genot, het genot van het hier en nu, laten we het over de liefde hebben.

Laten we het hebben over de liefde die onbereikbaar is geworden omdat die ander jou achter liet.

Herkenbaar?

Laten we het hebben over de geur van hem, of haar, die maar niet van je wil wijken, de geur die je wild maakt, die het je onmogelijk maakt de ander te vergeten.

Laten we het hebben over de plekken waar je met de ander was, waar je die mysterieuze sfeer voelt alsof de geest van je ex daar nooit is weg geweest, de plekken die je de adem afsnijden op het moment dat je je er begeeft.

Laten we het hebben over de brieven en briefjes die je zorgvuldig hebt bewaard en die je voor de zoveelste keer doorleest, schielijk omdat je het eigenlijk niet wilt, je eigenlijk niet weer die pijn wilt voelen en daarom had voorgenomen ze niet meer in te kijken.

Laten we het hebben over het antwoordapparaat waarop hij weer voor de zoveelste maal schittert door zijn afwezigheid.

Laten we het hebben over al die keren dat je hart een sprongetje maakt als je hem op straat meent te herkennen en de leegte, de teleurstelling en het heftige verlangen dat dan overblijft.

Laten we het hebben over de delen van zijn lichaam die je, zonder ze te zien, doen smelten en ongegeneerd in brand zetten.

Laten we het hebben over hen die zeggen, "ach kom", "geen hand maar een land", het is voorbij", alsof er een termijn op je liefdesverdriet staat.

Laten we het hebben over het horen van de woorden, de woorden die zijn naam of een deel daarvan bevatten, of van zijn woonplaats, of van die andere plekken waar je met hem was, of de andere woorden die voor altijd uitsluitend aan hem zullen blijven kleven.

Laten we het hebben over het bandje dat je eindeloos afdraait met alleen de tekst "Dit is een antwoordapparaat, u kunt na de piep inspreken" en jouw stem die dan als een blok in je keel zakt.

Laten we het hebben over de talkshows die de liefde behandelen en er niets van begrijpen.

Laten we het helemaal niet hebben over de telefoon die stil je hele leven beheerst omgeven door een heilig aureool en waar je niet zonder bevende handen naar durft wijzen, "hoogspanning" staat er opgedrukt. Doodstil kluistert hij je aan huis, je stoel, die plek. Op kousevoeten beweeg je je door het huis om zijn geluid niet te missen. Hartkloppingen bij het plotselinge overgaan en de lieve stem van je vriendin die je dan stilletjes vervloekt.

Laten we ophouden over het gemis, het gat wat er bij je is geslagen, alsof je een dode betreurt.

Laten we vergeten, laat het rouwverwerkings-proces zijn gang gaan.

Laten we er niet meer aan denken, geen minuut, geen uur, geen dag.
Ach wat zijn we bedreven in het onszelf voor de gek houden.
En ach hoe vaak gingen we een stukje dood als we weer een geliefde
achterlieten, hoeveel keer zijn we daartoe in staat voordat zulk verdriet
ons totaal heeft versleten.

"Rustig maar." zei mijn moeder altijd.

Zij legde daarbij haar hand op mijn hoofd.

Ik voelde haar adem.

Warm en kalm.

Wilde in haar kruipen.

Dwars haar jurk haar buik in.

Zwemmend in hurkhouding.

Geluiden van bonkend hart.

Haar gedempte sonore stem.

"Rustig." Zei mijn moeder altijd.

"Rustig maar".

Mam, alleen wij weten wat we samen deden he?

"Een sombre vrede brengt ons deze morgen,
De zon heeft smartlijk haar gelaat verborgen.

Ga allen heen; thans moet ik overdenken,
Wie ik zal straffen, wie genade schenken.

Nooit trof een noodlot twee gelieven zo,
Als dat van Julia en haar Romeo."

Heerlijk om deze tekst zo te spreken

Het geil stroomt van het plafond mijn boordje in en u maar roepen o ga
door ga door.

Met wie identificeert u zich wanneer u Romeo en Julia leest.

Ik kon nooit kiezen, ik vond ze allebei even zielig.

Wat heb ik gehuild bij het non stop herlezen van het verdriet van deze
geliefden.

Hoe sterk heb ik niet verlangd naar hetzelfde wat zij meemaakten.

Hoe heb ik niet gezwijmeld bij de gedachte samen met hem te mogen
sterven.

Hoe dikwijls heb ik mijn situatie niet vervloekt, omdat het er bij mij
vroeger heel open en flexibel toeging, niks dramatisch, niks diep verdriet
en onbereikbaar verlangen.

Wat was ik gelukkig met het verdriet dat ik met veel moeite uit me kon
persen.

Ik had een veel te harmonische jeugd om me werkelijk een beeld te vormen bij wat echt verdriet was, of het moest de dood zijn van de vele cavia's die ik fokte.

Maar ach een dode cavia tegen vele hokken vol, het verhaal van het veen en de turfjes, ik was blij als er weer eens een dood ging.

De jongen waren een voortdurende bron van zorg, waar laat je drie elkaar voortdurend naar het leven staande jonge geslachtsrijpe mannen als je geen lege hokken meer hebt.

Ik ging me afvragen of ik later wel iets met een man moest beginnen.

U kent inmiddels het antwoord.

Ik ben gek op mannen.

Als er geen mannen waren moesten ze worden uitgevonden.

En als er te weinig waren zou ik me met graagte over een efficiënt fokprogramma willen buigen, wellicht zou mijn ervaring met de cavia's me nog van dienst zijn.

Langharige en kortharige mannen op bestelling.

Wanneer ik op dit gezelschap moet afgaan, denk ik dat de kortharigen het beste zouden scoren.

Een handeltje in mannen, nog zo gek niet.

Elke man zou ik eerst zelf testen om daarna aantekeningen te kunnen maken op een zeer gedifferentieerd lijstje van eisen waar een man aan moet voldoen.

Aan welke minimale eisen zou een man moeten voldoen voordat hij in mijn handel kan.

Borsthaar, of is dat onzin.

Stevige maar kneedbare bils.

Haar donker beetje, of sluik vallend.

No blue eyes, bruin of zee-groen.

Benen lenig als antiloopt en sterk als olifant.

Geen macho-typende neukers in uitsluitend missionaris-stand.

Lippen, ja lippen.

Enigszins een bedeesde adamsappel.

Handen als een zetel.

Een navel waar mijn speeksel in blijft rusten.

Tepels in het mannelijke equivalent van de mijne.

Want ik ben de norm natuurlijk.

En een lul met een eikel als een kastanje.

Ik voel me een beetje opgewonden.

Is hier misschien al zo'n man aanwezig.

"Op de trappen van de fontein lag een duif voor olifant.

Geschoeid met 'n laars van de Bata denkt ze.

Waarom zing ik geen Wilhelmus."

Wel eens een echte man ontmoet?

Laat maar, er zijn druipers en druiprekjes,

Ze danst. ("Russian dance", cd "The black rider" van Tom Waits)

Leest brief voor.

"Lieve lief.

Ben van morgen vroeg opgestaan en dacht meteen aan jou.

Waar moet het met me heen als jij voortdurend, vanaf het moment dat ik opsta tot dat ik er weer in duik, in mijn hoofd zit.

Kan ik nog wel op een verantwoorde manier met andere dingen bezig zijn.

Je bent zo lief en allesoverheersend aanwezig dat ik me zelfs afvraag of onze relatie wel goed voor me is.

Zal ik niet te afhankelijk van je worden en je straks alleen nog maar voor mezelf opeisen, iets wat we geen van beiden willen.

Vooralsnog kan ik er niets van zeggen hoe zich dit verder gaat ontwikkelen, ik heb geen andere keus dan afwachten en ondertussen allert blijven dat we elkaar niet te veel opeisen.

Wat ben je een mooie vrouw en wat hou ik veel van jou.

Zo, nu heb ik ook eens gerijmd.

Misschien kan ik nog eens een hollandse schlager schrijven.

Waarin jij dan als hoofdpersoon optreedt natuurlijk.

Zou gezongen moeten worden door tante Leen, of is die al dood?

In dat geval wil ik Corrie Konings, de nachtegaal van het neder-landse lied.

Maar misschien wil jij zelf wel zingen, zou natuurlijk het mooiste zijn.

Ik ben gisteren naar een platenzaak geweest, maar die had nog nooit van Gorecky gehoord dus wist helemaal niets van een eventuele cd-opname van "Een klein requiem voor een Polka".

Die Gorecky kan niet alleen fantastisch componeren, maar verzint ook prachtige titels.

Heb overigens de laatste cd van "dat kan ik niet lezen" gekocht, heel wat anders, maar wel kittelend goed.

Heb ik je wel eens verteld dat de eerste voorstelling die ik ooit in een theater zag, was: "Een man alleen." van H.M. Meyer gespeeld door een vrouw?

Ik vond dat toen helemaal niet vreemd, want wat is een vrouw alleen?

Jij zult dat het beste weten, ik kan en wil me daar niks bij voorstellen.

Als ik een vrouw alleen zie, mis ik er altijd een man bij, arrogant eigenlijk he.

Wanneer ik er aan denk dat jij nu alleen bent voel ik me erg raar, dan voel ik jaloezie maar op wie of wat ik nou jaloers ben?

Misschien wel op de stoel waar je op zit, de stoel die je lekkere kontje mag dragen.

Of op de muren van je kamer die naar jou mogen kijken en ik niet. Of het plafond dat van bovenaf zo'n prachtig zicht heeft op je borsten.

Of op al degenen die jou bellen en je stem horen.

Ik wil dat je het licht uitdoet, de hoorn van het telefoontoestel haalt en mijn t-shirt op de stoel legt alvorens je gaat zitten.

Ik wil niet dat je daar bent waar ik niet ben.

Voel je je niet te veel alleen?

Krijg je veel bezoek en ga je veel uit?

Zul je me het allemaal vertellen als we elkaar weer zien, ik wil alles weten je mag niets overslaan, misschien kun je het allemaal opschrijven wat je doet en wie je ziet, ik zou me een stuk prettiger voelen.

Begrijp me goed, ik wil je niet controleren."

Stopt met lezen.

Laatst stond ik voor het raam van mijn kruidenier,

Daar hing de Telegraaf, "Man bijt kind" kopte zij.

Een 56 jarige man die een pakje sigaretten wilde kopen, werd plotseling voorgedrongen door een jongen van 10.

Terwijl de jongen naar de plank wees zei ie snel: "Mag ik een pakje zonder filter."

Daarop beet de man de jongen in zijn hand terwijl hij hem toesnauwde: "Ik was aan de beurt".

"De wereld wordt steeds destrictuwer" zei de vrouw achter me die over mijn schouder het artikel had meegelezen.

Ik trapte per ongeluk op haar voet, zei, "Sorry" en kocht twee volle melk.

Ik snap niks van mannen geloof ik.

Volgens mij zou hij al mijn gangen na willen gaan, zou ik met een kuisheidsgordel en met een ketting om mijn polsen en enkels vastgeketend moeten zitten aan een ijzeren tafel in een donker kamertje in zijn flat.

Het liefst zou hij willen dat ik ondertussen voortdurend zou roepen dat ik van hem hield zodat ik in ieder geval niet aan een ander zou kunnen denken .

Alsof ik daar behoefte aan heb.

Al had ik er behoefte aan, ik heb er geen ruimte voor.

Hij slokt al mijn aandacht op, is eigenlijk niet gezond meer.

Hoe zou mijn leven er uit zien zonder hem.

Ik weet nog hoe het was vóór hem, maar dat is heel wat anders dan daarna.

Er wacht mij dus nog een verrassing.

Dit zou een reden voor me kunnen zijn om deze relatie te beëindigen, ik houd namelijk onbedaarlijk veel van verrassingen.

Maar, voor niets wat te koop is laat ik mijn lief gaan, en wat niet te koop is is niet waardevoller dan mijn mijn, mijn goudmijn, mijn mijn met het gouden kontje.

Racisme beat it.

Hij heeft namelijk een klein kleurtje.

Hij heeft dus niet alleen een lekker, maar ook een prachtig.

Een tintje voor zomer en winter, niet zo wit.

U zit daar, als bij een wedstrijd met formule 1 wagens, waarbij iedereen zit te wachten tot dat er iets mis gaat, iemand de vangrails in knalt, zijn kop verliest, figuurlijk of liever nog letterlijk, waarbij de helden verworden tot losers, gewonden en doden.

Zoiets als een big star die onbedoeld op het podium zijn broek verliest, "Zie je wel hoogmoed komt ten val."

Bent u dat publiek?

Loop maar weg, ik wacht wel.

U denkt het is maar toneel.

Dat is het niet verdomme, ik méén wat ik zeg.

Ga weg zeg, sodemieter op.

Zo, u bent dus degene die blijft.

U denkt dus dat het nog spannend wordt, dat het "oei oei oei wat interessant" gaat worden.

Forget it, ik ben uw spannende oompje niet.

Blijf rustig zitten.

Als jullie braaf zijn spuit ik er nog wat uit.

En vanaf nu praat ik niet meer over m'n lief.

U dacht toch niet dat dat echt waar was.

U denkt toch niet dat ik een soort privé Privé speel: "Kom lustig kijken in mijn holletje."

Dacht u dat nou echt?

Het idee alleen al, jullie die je zit te verlustigen omdat jullie menen een kijkje in mijn privelusthofje te hebben.

Dan ga ik nog liever zonder slip met de benen wijd.

Dat is nog gewoon gynaecologisch, maar psychiatrisch met de benen wijd?

Kom nou.

Schaam je.
Gluren voor f 17,50.
Voor f 15,00?
Voor f 15,00.
En ondertussen zeggen dat je cultureel bezig bent.
Hello hypocrites, how are you?
Do you know an imagination for me?
One I can close with a big key?
U bent een schrandere volkje.
U laat zich niet door mij bedotten.
Nee toch?
Wie is er schranderder.
Schran-der-der.
Of moet je zeggen "Wie is er het schranderst"?
Ik krijg het m'n bek niet uit.
Hoe zou het er geschreven uitzien.
Schrijft en zegt. Schranderst.
Net Zweeds, Deens, Fins of Noors.
Het zou een plaatsje aan een van de Noorse fjorden kunnen zijn.
Samen met mijn lief in Schranderst aan de Noorse kust.
Heerlijk, 'n paar rendieren, water drinken uit de beek, je post en de kranten van 'n hele week op woensdagmiddag met een bootje thuis bezorgd krijgen en samen zwaaien als ie weer weg vaart.
Dat zou ik willen, samen in mijn hut met een hele roedel ijshonden als gezelschap en maar smachten.
Smachten, zo zou dat dorpje twee kilometer verderop heten waar hij zo nu en dan op een farm zou werken.
Op heldere dagen zonden we elkaar dan boodschappen met rookwolkjes, wat een heerlijk leven hadden die Indianen.
Koud hier hé?
Trek even wat warmes aan.
Doet rode sjaal om.
Zo, lekker.
Hou van rood.
Ben je zichtbaar.
Agressief kleurtje.
Warm en veilig.
Ik voel me altijd tekort gedaan, daarom manifesteer ik me maar wat meer.
Dus rood.
Snap u, "Manifesteren".

Laten zien dat je er bent.
Soms denk ik dat men mij niet ziet.
"Hallo hier ben ik."
"Zie mij alsjeblieft."
"Kijk naar me stelletje jandoedels."
Heb dikwijls de behoefte gehad om zichtbaar met jarretels te gaan lopen.
Over mijn jeans heen desnoods.
Want wedden dat hij me dan ziet.
Je doet wat om maar het gevóél te hebben dat je bestaat.
Ik haal het bewustzijn van mijn bestaan uit de bevestiging van hem.
Niet erg duidelijk?
Niet erg duidelijk.
Het is ondertussen wel zo.
Ga daar maar eens wat aan veranderen zonder tussenkomst van een
therapeut.
Hoeveel moet je doen om jezelf niet te zijn.
Anders te zijn.
Therapiën, ontkenningen, woedeuitbarstingen en de hele wereld verrot
slaan?
Het is zo vermoeiend.
Hoeveel makkelijker is het niet om gewoon maar die gefrustreerde en
getraumatiseerde vrouw uit te hangen die je uiteindelijk bent.
Hoeveel makkelijker is het niet om daar maar gewoon genoeg mee te
nemen.
Dan almaar te vechten om gezellig gebeft te worden.
Teer en pek erover, naar de verdoemenis ermee.
Per definitie het verderfelijke soort.
Gooien met modder waarin we zelf liggen opgesloten.
Leger der ontevredenen.
Gewoon kledder en zwaan kleef aan.
Verworpenen der aarde.
Daar ken ik nog een liedje van.
Gek dat we zijn op modder-baden en -gevechten.
Bij leven al opgaan in de drek waarin we uiteindelijk belanden.
Angst voor het niet te dirigeren moment waarop je verwordt tot de stront
waar de volgende generatie zich verlekkerd in wentelt.
Oh oh ontkennen dat kennen we.
Dood!
Dood!
Dood!

Kut!

Waarom denkt u dat ik graag zing.

Genoeg even.

Doe even wat anders aan.

Stilte.

Hoe laat is het.

Dit stuk krúípt vooruit vanavond verdomme.

Het lijkt m'n leven wel.

Langzame stront.

Ogenblik.

Gaat af.

Off stage:

Is hier een kraan, ik wil mijn handen wassen.....

Nergens?.....

Mag ik dát water gebruiken?.....

Dank u.

U kunt wel harder praten hoor.

Het lijken wel doven vanavond.....

Hoe laat heeft u het?.....

Hoe komt dat toch, het lijkt wel alsof ik al anderhalf uur bezig ben.

Wilt u even die kant opkijken, ik kleed me even om.

Wacht ik zet even wat op, misschien helpt ze dat.

Komt op, vraagt aan technicus "Huckleberry Jam, Original recipe" van

Doop. op te zetten, gaat weer af kleed zich om, komt weer op en gebaart naar technicus muziek uit te zetten.

Daar ben ik weer.

En weet u ondertussen al waar we het over gaan hebben?

Ik bén, bang van niet.

Was u hier met een theaterbon of had u al een boek?.

Heel goed.

U weet dat strips niet mee tellen.

Jammer, dan zit u hier dus klandestien.

Mij hoort u niet.

Weet u wat u doet.

Koop na de voorstelling deze tekst.

U heeft hem al gehoord dus u hoeft hem niet meer te lezen en u bent toch volkomen veilig als u zegt een boek gelezen te hebben.

Ik hou mijn mond.

Mij hoort u niet.

Mag ik even 'n lied zingen?

What a difference a day makes,
Twenty-four little hours.

Enzovoort

Heerlijk, wilt u ook even?

Zullen we samen met z'n allen?

Ieder de hand van de buur vasthouden.

En u gaat genezen naar huis.

Daar doe ik het voor.

U moet met iets opwekkends naar huis.

Uw leven moet weer een positieve wending krijgen door deze voorstelling.

Heerlijk zo'n baan als wereldverbeteraar waarbij je voortdurend cadeautjes mag geven.

Mijn vader was dominee wist u dat?

Bij mij ligt de verrassing in het gegeven dat u absoluut niet weet wat ik ga zeggen.

Mijn praten is één grote verrassing.

Deze hele voorstelling, één pakjesavond.

'n Verhaal?

'n Verhaal.

Het is lang geleden

Leefde ik al?

Om en nabij de honderd moet ik geweest zijn.

Het was in die dagen dat de maanden nog geteld werden met streepjes op de muur.

Ik weet dat ik nog zo'n heel klein stompje potlood over had.

Met elk streepje sleet ook de nagel van mijn wijsvinger, waardoor er zo'n recht glad afgesleten kantje was ontstaan waarvan ik het heerlijk vond om er met mijn duim overheen te glijden .

Ze zingt: "Omdat ik blind was mijn ogen dode gaten en ik een vader en geen moeder had." Had ik een feilloos gehoor ontwikkeld.

Niets ontging me.

Waarom zienden zo populair zijn? Omdat ze niet zien wat jij achter hun rug uitvoert.

Waarom blinden zo populair zijn? Omdat ze alles zien.

Dat laatste zult u ontdekken tijdens mijn verhaal.

Het was warm, zonnig en droog en licht verkouden.

Ik zou de berg gaan bewandelen via de trap uit vervlogen tijden.

Tree voor tree voor tree voor tree.

Ik, de eerste blinde op de berg.

Zwart als de nacht was de dag waarop ik mijn klim begon.

Moeiteloos zouden mijn voeten de berg nemen.
Dat was mijn voornemen en absoluut vaststaand plan.
Zo begon en ging ik zeven dagen voort.
Toen het moment van de omslag.
Waarop ik geen voet meer voor de ander kreeg.
Een ongrijpbare kracht hield mij tegen een muur die met de grootste wilskracht niet te slechten was.
Zeer merkwaardig.
Er stond mij niets anders te doen dan me bij de zaak neer te leggen. Dus sloeg ik op een beschutte plek mijn tent op, geen idee hoe hoog ik was. Het deerde me niet, ik had geen keus.
Anderhalve dag zat ik op de grond.
Geduldig wachtte ik tot ik verder kon.
De nacht van de tweede naar de derde dag bevestigde dat mijn gehele wezen een gevoeligheid had ontwikkeld om elk groot gebeuren lang te voren te kunnen signaleren, ook wanneer het zich achter mijn rug afspeelt.
Ik constateerde dat ik gevolgd werd.
Vijf minuten later werd ik overvallen door een orkaan die weer even snel verdween als hij was gekomen.
Mijn blindheid had me gered van een zekere dood.
Wanneer ik niet was gestopt, had ik ten tijde van de storm op een smalle tamelijk gevaarlijke richel gelopen.
De zon scheen die ochtend heel vroeg.
Ben vergeten op de tijd te letten maar het was heel vroeg dat weet ik zeker.
Elk obstakel om verder te gaan verdween ongemerkt.
Het verlangen zoog me weer vooruit.
Gelukkig was ik.
Ik liep niet, ik zweefde.
Fluitend vervolgde ik mijn weg.
En besloot weer ziende te worden met alle gevaren van dien.
Ik ben verliefd.
Ik hou van mezelf.
Heerlijk toch dat ik zoveel voor zovelen kan betekenen.
Ik word al een beetje vochtig.
Bent u wel eens tot een orgasme gekomen door gewoon goed te zijn voor een ander.
Ik maar één keer, maar dat zal wel komen omdat ik clitoraal én vaginaal tegelijkertijd moet.

Zou dat niet het geval zijn, zou ik óf clitoraal óf vaginaal komen, dan zouden de laatste jaren van mijn leven één groot orgasme zijn geweest. Eén groot natte broeken tijdperk. Eén compleet full-moon feest. Mijn vriendin zegt dat ze altijd erg verlangend is tijdens full moon. Ik geloof dat niet. Is gewoon overgevoeligheid voor romantiek. Om dat te checken zou je alle blinde vrouwen moeten vragen of zij behoeftiger zijn tijdens full moon. Nee, ik geloof er niets van dat full moon het equivalent is van natte broek. Ja, als het full moon is en het regent. Ik zeg overigens nooit dat ik nat ben als ik nat ben. Ik denk dan altijd, "Oei ik heb natte sneeuw". Ik had dit eigenlijk niet willen zeggen, had het liever voor me gehouden. Je moet niet alles vertellen vind ik. Maar ik heb u nu al zoveel verteld over mijn momenten van weemoed en verlangen. Momenten die een zelfde opwinding teweeg brengen als wanneer in je jeugd de eerste, natte, sneeuw valt. Een proces wat als volgt verloopt: opwinding, teleurstelling, onbedaarlijk verlangen, afzien. Zo vergaat het mij ook als ik aan hem denk. Heftige schokken van herkenning. Teleurstelling dat hij het toch niet was. Eindeloos, uren, kwartieren, momenten waarop hij mijn leven kruist, mijn leven kruidt. Parallel met me oploopt. Een eenbaansweg, hij mijn spookrijder. Voortdurend en onophoudelijk kan ik over hem praten, moet ik over hem vertellen. Mag ik? Het is goed dat u niet snel "nee" roept. U bent een best publiek en publiek applaudiseert en zegt daarna dat het kut was. Laat ik van dit moment profiteren. Heerlijk, aandacht. U kent hem niet. Kan ook niet. U zou niet hetzelfde zien als ik. Ik zag dingen in hem die nog nooit iemand tegen hem had gezegd.

Dingen, onzijdig, en tevens zo veelbetekenend.
Wat gaf hij me een allesomvattende warmte.
Zo veel vertrouwen, zo veilig, zo lief.
Herinneringen.
Het liefst wil ik nu met hem praten.
Bij hem zijn.
En licht zoenen.
Maar vooral ook praten.
Zoekt een man uit het publiek.
Zou u voor hem willen praten?
Even hem willen zijn?
Ik blijf hier.
Doe niets.
U mag daar blijven zitten.
Even maar.
Even mij gelukkig maken.
Wilt u dat?
Dat wilt u.
U mag mijn tekst gebruiken.
Wilt u die lezen.
Even hem zijn?
Alstublieft.
Geeft haar script.
Alstublieft.
Dank u wel.
U bent "hem".
En ik "haar".
Ik blijf mezelf.
Zullen we?

Haar: Leuk dat je er bent.

Hem: Je ziet er goed uit.

Haar: Dank je.

Hem: Ik heb je gemist.

Haar: Dank je.

Hem: Ik hou van je.

Haar: Dank je.

Hem: Ik heb veel aan je gedacht.

Haar: Dank je.

Hem: Je ziet er goed uit.

Haar: Dank je.

Hem: We zijn verlegen.

Haar: Ja.

Hem: Omdat we elkaar zo weinig zien.

Haar: Ja?

Hem: Ja.

Haar: Zullen we vanaf nu samen blijven.

Hem: Ja?

Haar: Wil je?

Hem: Als jij dat wilt.

Haar: Ja.

Hem: Goed.

Haar: Welke kleur ogen heb ik.

Hem: Ik kan het niet zien, kom dichterbij.

Haar: Zo?

Hem: Ja, groen.

Haar: Goed.

Hem: Je hebt een mooie mond.

Haar: *Ze lacht.* Dat wilde ik net van jou zeggen.

Hem: Zou dat toevallig zijn.

Haar: Dat geloof ik niet.

Hem: Twee zielen één gedachte.

Haar: Eén ziel.

Hem: Ja een ziel twee harten.

Haar: Ja dat is goed.

Hem: Mag ik je even voelen.

Haar: Nu?

Hem: Even, alleen je handen.

Haar: Met alleen je vingertoppen?

Hem: Ja.

Haar: Goed. *Ze steekt haar beide handen naar hem uit.*

Hem: *(Hij raakt haar vingers aan)*
Je hebt zachte vingers.

Haar: Vind je.

Hem: Heel zacht.

Haar: *Zij steekt een kaars aan, het licht dooft.*

Zo zie ik je beter.

Hem: Nu is het donkerder.

Haar: Kaarslicht.

Hem: Je ziet me liever bij schemer.

Haar: Bij kaarslicht.

Hem: Je bent romantisch.

Haar: Ja.

Hem: Denk je dat bij mij te vinden.

Haar: Wat.

Hem: Romantiek.

Haar: Heb ik al.

Hem: Je hād het al?

Haar: Ja.

Hem: Je ervoer ons als romantiek.

Haar: Ja, romantisch.

Hem: Romantisch is niet realistisch.

Haar: Romantic is realistic too.

Hem: Van wie is dat.

Haar: Van mij.

Hem: Ja?

Haar: Ja.

Hem: Wat moeten we nu doen.

Haar: Praten.

Hem: Zo?

Haar: Nee, anders.

Hem: Anders.

Haar: Ja, zoals ik me dat voorstelde.

Hem: Dat was fantasie.

Haar: Nee dat was echt.

Hem: Nee dat was niet echt.

Haar: Wat ik denk is echt.

Hem: Voor jou.

Haar: Ja, en dat is genoeg.

Hem: Maar ik ben er ook nog.

Haar: Ja, jij bent van mij.

Hem: Nee ik ben mezelf.

Ondeelbaar en niet te vermenigvuldigen tot een deel van mij en een deel van jou.

Haar: Toch wel.

Hem: Ja, in jouw fantasie.

Haar: Mijn fantasie is mijn werkelijkheid.

Net zoals die woensdagmiddag in de zomer toen ik tien was.

Of, het eerste bewuste uurtje opblijven toen mijn zus jarig was.
Of, mijn step.
Gewoon de step die ik kreeg en de opluchting nadat de eerste lekke band was geplakt.
Peinst. Mijn vader was een wonder.
En ik zijn dochter.
Dát was een wonder, een volle band van plat weer in zijn oorspronkelijke staat brengen.
Dat ging verder dan Tita Toveraar.
Ik liep die dag zeer breed door de straat.
Ik raakte de rechter muur, terwijl ik langs de linker liep.
Zo vol vulde ik mijn straat.
Ik dwong iedereen naar mij te kijken.
Ik hoefde alleen maar te knikken.
Volmondig te beamen dat hij mijn vader was.
Nooit scheen de zon zo warm tevreden.
Nooit eerder hoorde ik engelen.
"Gloria in excelsis deo" Schalmde het tussen beide wanden van de straat.
Zevenmijls waren mijn stappen.
Trots tot op mijn net ontbotte tepels.
Licht in mijn voeten.
Later probeerde ik wel eens op een soortgelijke manier op mijn tenen te lopen.
Maar dat leverde alleen maar kramp op.

Hem: Ik ben ontroerd.

Haar: Had je dat van mij verwacht?

Hem: Dat je zo in je jeugd was, bedoel je?

Haar: Nee dat ik zo bèn, nu nog.
Alles wat je was, blijf je, ben je nog steeds.

Hem: Ken jij het verschil tussen je herinnering en je fantasie.

Haar: Maakt het verschil.

Hem: Ja, het ene was en het andere was niet.

Haar: B iden waren er.

Sterker nog, z jn er.

Beiden zijn abstracties en dus even waar als niet waar, maar dat maakt eigenlijk helemaal geen verschil.

Hem: Het is het verschil tussen schijn en werkelijkheid.

Haar: Nee, het is beiden werkelijkheid.

En waar jij het over hebt, dat betreft alleen het toneel.

Daar heb je het over het onderscheid tussen schijn en werkelijkheid.

Hem: Dit dus.

Haar: Wat dus.

Hem: Hier en nu op deze plek.

Haar: Hier en nu en op deze plek praat ik met jou.

Hem: En lees ik jouw tekst.

Haar: Werkelijkheid dus.

Hem: Ja.

Maar het is niet m jn tekst.

Haar: Klopt hij is van mij.

Hem: Dus wat ik zeg zijn niet mijn woorden.

Haar: Het zijn jouw woorden door mij ingegeven.

Hem: A ngegeven.

Haar: Aan of in, de vraag is wie ze zegt.

Hem: Maar ik meen niet wat ik zeg.

Haar: Ontkennen heeft geen zin.
Ik geloof je niet

Hem: En wel wat ik daarnet zei.

Haar: Ja.

Hem: Waarom.

Haar: Omdat ik dat wil.

Hem: En daar draait het om.

Haar: Ja.

Daar draait het om

Wat heeft het voor zin, dat wat je gelooft in twijfel te trekken.

Welke werkelijkheid is werkelijker.

Ze blaast de kaars uit, licht gaat weer aan.

Dank je.

Herinneringen.

"Languit op bed met een wakker hoofd op een kussen.

Gaatjes in het plafond.

Ogen dicht.

Concentratie.

Hoeveel schapen haal ik vannacht.

Laat ze over een hek springen dat telt makkelijker.

Er struikelt een.

Er vormt zich een diffuse stapel wol.

Kut.

Ogen open en terug naar de gaatjes."

Gaapt.

Krijg er slaap van.

Geen zorgen ik ken mijn plicht.

Neem je leven in je eigen hand, zei mijn moeder vroeger.

Maar wat als je zelfs je eigen slaap niet kunt dirigeren.

Je gevoelens niet kunt sturen.

De richting van je leven niet kunt bepalen.

Als een stille bal op een groen laken.

Who hits me.
Please please.
Zingt: Hit me with your rithme stick, hit me, hit me.
Dat bid ik als ik in bed lig.
Geef me richting, bid ik en zie gaatjes.
Ik neem het grootste gat.
Verdwijn voor een reis in het donker, heel even.
Mijn beste momenten.
In een klein orgastisch treinwagonnetje denderend de berg af.
Blind in hoge vaart.
Haren wapperen.
Haren en Wapperen, twee plaatsen in Groningen.
Mijn oren Suizen, ligt in Zeeland.
Donker, Drente
Nergens, Brabant.
Weg, België.
Niet hier zijn.
Op weg zijn.
En dan, dan ben ik zo moe.
En dan sta ik zo stil.
En dan vloek ik.
En dan zeg ik, ik zag godverdomme niks van wat ik zag.
En dan zegt mijn stemmetje, had je moeder.....
Alsof mijn moeder.....
Zij was er al te lang.
Ik ben aan de beurt.
En toch ben ik nergens.
Het wil niet.
Neem je eigen leven in de hand.
Neem jezelf bij de hand.
Heb je toch nog gezelschap.
Ik ben alleen.
En héb al zulke moeie voeten.
Voorwaar voorwaar ik zeg u, gaat en vermenigvuldigt u.
Hij wist het wel te zeggen maar verder kwam ie niet.
Alleen komt gij.
Alleen gaat gij.
Alleen verdwijnt gij.
En het is, alsof alleen gij verdwijnt.
Stilte.

The world turns on.
Zelfs de tv weet het al.
Waarom dan nog.
Verder met moeie voeten?
Met een klein treinwagonnetje het zwarte gat in?
En nooit meer weerom?
Verdeel wat ik na liet en geniet er van.
Zwelg er in en zorg da ge nie stikt.
Ga nog mar efkes.
Kijk het nog maar efkes aan.
Wellicht ziet ge meer dan ik.
Mijn moeder zei het al.
Na mij de zondvloed.
Als ge maar van hem afblijft.
Want hij is mijn en moet dat blijven.
Is dit mistroostig?
Ik val telkens weg.
Kom op, bij de les blijven.
Welke dag is het vandaag.
Goed, zondag.
De beste dag.
De vrije dag.
De dag van de heer.
That means, dat ge heer en meester zijt over uw tijd.
Van mij moogde het krijgen.
Want wat belangrijker is dan de tijd is de vulling.
And that's just the problem.
Hij vult alles.
Tijd of geen tijd.
Hij is er, beheerst me als een kruiser.
Dood.
Dood.
Dood.
It's my life.
Hij vult mijn rok, mijn broek, mijn kop.
Eruit.
Disappear.
Stilte.
Het helpt niks wanneer ik het in het engels zeg.
Zelfs dat verstaat ie niet.

Wat moet ik nog.
Stil zitten en wachten?
Schreeuwen, stampen, verkrachten?
Hij was mijn nieuwe baarmoeder.
Hij was mijn nieuwe moeder
Ik blijf het hele jaar door verliefd, het hele jaar door op temperatuur met
op m'n tijd mijn natje en droogje.
Ik ben redelijk normaal en boeiend voor mannen.
Wellicht zegt dat meer over de mannen.
Wat valt er nog over hen te zeggen.
Ze lopen hun pik achterna, recht vooruit erin.
Kaarsrecht slaphangend de vijand tegemoet.
U mag nu weg.

Einde